

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
РеВ2 2605/2019
17.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против тужених ББ, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., и ВВ, чији је пуномоћник Јована Мемаровић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ББ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 621/19 од 01.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 621/19 од 01.04.2019. године – дела става првог изреке којим су одбијене жалбе и потврђена првостепена пресуда.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 621/19 од 01.04.2019. године – дела става првог изреке којим су одбијене жалбе и потврђена првостепена пресуда.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 643/18 од 27.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор недостатка пасивне легитимације тужених. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да за период од 01.03.2015. године до 01.09.2015. године солидарно исплате тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 27.543,01 динара са законском затезном каматом од 06.11.2018. године па до исплате, као и износ од 11.016,17 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да за период од 01.03.2015. године до 01.09.2015. године солидарно исплате тужиоцу на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора износ од 10.662,66 динара са законском затезном каматом од 06.11.2018. године па до исплате, као и износ од 4.275,30 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом петим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 54.900,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 621/19 од 01.04.2019. године, ставом првим изреке делимично су усвојене жалбе тужених и преиначено је решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Суботици П1 643/18 од 27.11.2018. године тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 41.400,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док су жалбе тужених у преосталом делу одбијене и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог ВВ за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је благовремено изјавио ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог ББ као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Према одредбама члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба уједначавања судске праксе (разлог на којем првотужени заснива посебну ревизију), јер побијана пресуда не одступа од судске праксе - пресуда овог суда Рев2 176/2015 од 03.02.2016. године и Рев2 2205/2016 од 27.10.2016. године, донетих у чињенично и правно истоветним споровима. Наиме, у конкретном случају, правноснажном пресудом је усвојен тужбени захтев и обавезан су тужени да за период до статусне промене првотуженог солидарно исплате тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора досуђене износе. Правилно се у нижестепеним пресудама закључује да се из утврђеног радног часа, према члану 5. став 6. Анекса Колективног уговора из 2006. године, не може закључити који износ представља накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за годишњи одмор и да ли су тужени исплаћивали накнаду ових трошкова запосленима, па и тужиоцу, јер након измене Колективног уговора Анексом није дошло до увећања зараде запослених. Следом реченог, право запосленог на исплату наведених накнада је само деклараторно наведено у изменама Колективног уговора, а тужени нису доказали да су вршили обрачун и исплату тужиоцу по том основу.

Пошто не постоје други разлози предвиђени наведеном одредбом члана 404. став 1. ЗПП због којих би било места одлучивању о посебној ревизији, нити их првотужени наводи, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог ББ није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, која се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради исплате (новчаног потраживања) у овом спору поднета је дана 26.03.2018. године и у тужби је означена вредност предмета спора од 70.000,00 динара. Поднеском од 15.11.2018. године тужилац је снизио захтев на укупан износ од 38.205,67 динара који су тужени обавезани да му солидарно исплате на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, што је и вредност побијеног дела правноснажне пресуде која очигледно не прелази висину динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као меродавну за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП. Износ обрачунатих, номинално исказаних и досуђених затезних камата није узет у обзир при одређивању вредности предмета спора, сходно члану 28. став 2. ЗПП.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић